

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/46/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125251723
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:6125251723.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobcu: UNIQA pojišťovna, a.s., so sídlom Evropská 810/136, Praha 6, IČO: 49 240 480, vykonávajúca podnikateľskú činnosť v Slovenskej republike prostredníctvom organizačnej zložky UNIQA pojišťovna, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, IČO: 53 812 948, Krasovského 3986/15, Bratislava, zastúpená: soukeník - štrpka s.r.o., Strážnická 8141/5, Bratislava, IČO: 36 862 711, proti žalovanej: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX/XX, D., zastúpená Mgr. Michalom Ferčákom, advokátom, Bernolákova 1652/29, Topoľčany, o zaplatenie 534,08 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra (ďalej „súd prvej inštancie“), zo dňa 23. júna 2025 č.k. 19C/32/2025-91 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 534,08 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,40% ročne zo sumy 534,08 eura od 01. 12. 2024 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanej, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že dňa 31. 08. 2022 bola E. B. spôsobená dopravná nehoda motorovým vozidlom zn. Citroen C4, evidenčné číslo F., poistené u žalobcu. Pri dopravnej nehode cyklista G. D. utrpel zranenie. E. B. bola trestným rozkazom uznaná vinnou a bol jej uložený trest. Poistná zmluva povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom na predmetné motorové vozidlo bola uzavretá dňa 12. 06. 2022 medzi žalobcom a žalovanou ako poistníkom. Zdravotná poisťovňa Dôvera uhradila náklady na poskytnutú zdravotnú starostlivosť poškodeného G. D. v sume 171,15 eura, ktorú sumu si uplatnila u žalobcu. Žalobca ukončil šetrenie poistnej udalosti dňa 01. 03. 2023 a poškodenému poukázal poistné plnenie v sume 1938 eur, titulom bolestného a titulom straty na zárobku sumu 561,23 eura. Žalobca si uplatnil voči žalovanej sumu 534,08 eura, ktorá suma predstavuje 20% z uhradeného poistného plnenia z dôvodu porušenia ustanovenia § 10 ods. 1 písm. a/, § 12 ods. 1 písm. g/ zákona číslo 381/2001 Z.,z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 381/2001 Z.z.).

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 10 ods. 1 písm. a/, § 12 ods. 1 písm. g/, písm. h/ zákona číslo 381/2001 Z.z., § 217 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 3 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie vlády“).

1.3. Vzhľadom na zmenu právnej úpravy, relevantnej pre posúdenie merita veci, súd prvej inštancie považoval za potrebné ustáliť, ktorú právnu úpravu je potrebné na daný spor aplikovať. Ustanovenie § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. bolo s účinnosťou od 01. 08. 2024 zmenené. Prechodné ustanovenia k tomuto ustanoveniu uvedené neboli. Súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zákazu retroaktivity, posudzoval namietané nesplnenie povinnosti žalovanej oznámiť žalobcovi vznik škodovej udalosti podľa právnej úpravy účinnej v čase dopravnej nehody, t.j. ku dňu 31. 08. 2022. Dôvodil tým, že právny poriadok Slovenskej republiky je založený na princípe zákazu retroaktivity a vychádza zo zásady pôsobenia právnych noriem do budúcnosti, ktorá zásada je zakotvená v čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky. Za absencie prechodného ustanovenia, ktoré by umožnilo aplikovať ustanovenie § 12. 1 písm. h/ v znení účinnom od 01. 08. 2024 aj na právne vzťahy vzniknuté do 31. 07. 2024, sa pre právne vzťahy vzniknuté od 01. 10. 2019 do 31. 07. 2024 použije právna úprava zákona číslo 381/2001 Z.z. v znení účinnom od 01. 10. 2019 do 31. 07. 2024.

1.4. Súd prvej inštancie sa následne zaoberal vecnou legitimitáciou strán sporu. Žalovaná v priebehu konania na súde prvej inštancie namietala, že škodu nespôsobila, v dôsledku čoho považovala aplikáciu § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu dopravnej nehody za vylúčenú. Súd prvej inštancie sa s touto námietkou nestotožnil. Spôsobenie škody uvádzané v tomto ustanovení je potrebné chápať ako aj spôsobenie v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, za ktoré žalovaná ako prevádzkovateľ objektívne zodpovedá. K rovnakým záverom dospeli súdy aj v iných skutkovo porovnateľných prípadoch, kedy žalovaných, ako poistníkov, zaviazali na plnenie regresného nároku uplatneného poisťovňou a to aj v prípadoch, kedy neboli zároveň vodičmi motorových vozidiel. Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní pod sp.zn. III. ÚS 90/2021 zrušil rozsudok Krajského súdu Košice sp.zn. 26Cob/146/2018, avšak nekonštatoval nedôvodnosť regresného nároku uplatneného voči žalovanému, ktorý bol poisťníkom, avšak dopravnú nehodu nespôsobil. Vzhľadom na súdnu prax, súd prvej inštancie konštatoval, že ak bola škoda spôsobená prevádzkou motorového vozidla, zodpovedá za ňu tak vodič motorového vozidla, ktorý dopravnú nehodu zaviniel, a to podľa § 420 Občianskeho zákonníka a podľa § 427 Občianskeho zákonníka zodpovedá aj prevádzkovateľ vozidla, ktorým bola škoda spôsobená. Zodpovednosť vodiča je zodpovednosťou subjektívnou, nevzniká v prípade, ak vodič škodu nezaviniel, zodpovednosť prevádzkovateľa je zodpovednosťou objektívnou, ktorá vzniká spôsobením škody motorovým vozidlom a zodpovednostným subjektom je prevádzkovateľ bez ohľadu na to, či škodu spôsobil, alebo nie. Ak teda zákon č. 381/2001 Z.z. v ustanovení § 12 ods. 1 písm. g/ v znení účinnom ku dňu dopravnej nehody, hovorí o spôsobení škody, jej predpokladom nie je skutočnosť, či bola táto škoda spôsobená konaním prevádzkovateľa, resp. jeho zavinením, ale objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla. Žalovaná, ako poisťník, je v tomto spore pasívne vecne legitimovaná.

1.5. Žalovaná, ako poisťník motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda, porušila povinnosť oznámiť žalobcovi vznik škodovej udalosti vzniknutej na území Slovenskej republiky do 15 dní po jej vzniku. Táto skutočnosť v konaní nebola sporná. Žalovaná tak naplnila dikciu ustanovenia § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. v znení účinnom v čase dopravnej nehody (31. 08. 2022) a žalobcovi tým vzniklo právo na náhradu poistného plnenia. Žalovaná v konaní nepreukázala, že existovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by nesplnenie uvedenej povinnosti žalovanej ospravedlnilo.

1.6. Žalobca preukázal, že v rámci poistného plnenia vyplatil poškodenému sumu 2499,23 eura, z toho sumu vo výške 1938 eur titulom bolestného a sumu vo výške 561,23 eura titulom straty na zárobku počas práceneschopnosti od 31. 08. 2022 do 03. 10. 2022. Žalobca tiež uhradil zdravotnej poisťovni Dôvera sumu 171,15 eura titulom vynaložených nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť. Celková suma poistného plnenia predstavovala sumu 2670,38 eura. Voči žalovanej sa žalobca domáha zaplatenia 20% z tejto sumy, čo zodpovedá žalovanej sume 534,08 eura. Súd prvej inštancie považoval vyhodnotenie plnenia žalobcom za prehľadné a zrozumiteľné, pričom nepovažoval za nejasnosť omyl žalobcu uvedený v návrhu na vydanie platobného rozkazu, kde uviedol sumu 538,08 eura namiesto sumy 534,08 eura. Toto považoval za chybu v písaní, ktorú žalobca odstránil počas upomínacieho konania. Regresný nárok žalobcu na zaplatenie sumy 534,08 eura vyhodnotil ako dôvodný a preukázaný a preto žalobe vyhovel.

1.7. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úrok z omeškania, nakoľko preukázal, že výzvou zo dňa 27. 11. 2024 vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy, ktorú žalovaná nezaplatila a dňom 01. 12. 2024 sa dostala do omeškania, v dôsledku čoho žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Tieto priznal podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 nariadenia vlády.

1.8. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním žalovaná. Dôvodila, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Žalovaná namietala, že konaním súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Vytyka súdu prvej inštancie, že sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie nevysporiadal, rozhodnutie je arbitrárne, nepreskúmateľné.

2.2. Nestotožnila sa s výkladom ustanovenia § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z., ktoré odporuje jeho gramatickému zneniu. V danej veci poistené motorové vozidlo šoférovala iná osoba, než poistník. Z gramatického znenia tohto ustanovenia vyplýva, že spôsobenie škody nemožno stotožňovať s civilnoprávnou zodpovednosťou za jej vznik. Dané ustanovenie jasne vyžaduje, aby poistník spôsobil škodu motorovým vozidlom. Zákon pri podmienkach vzniku regresného nároku nehovorí o tom, že by škoda mala byť spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ani o tom, že za jej vznik by mal zodpovedať poistník. Rozhodnutia krajských súdov, na ktoré súd prvej inštancie odkazuje, nemajú povahu ustálenej súdnej praxe a ani sa nejedná o rozhodnutia Najvyššieho súdu SR.

2.3. Ďalej žalovaná sa nestotožnila s aplikáciou ustanovenia § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu vzniku dopravnej nehody. Novelizované ustanovenie zákonom č. 177/2024 výslovne vyžaduje, aby v dôsledku porušenia povinnosti podľa § 10 ods. 1 až 4 bolo sťažené alebo znemožnené riadne prešetrovanie poisťovateľom potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Uvedená novela neobsahuje úpravu prechodných ustanovení, teda od nadobudnutia jej účinnosti sa postupuje podľa novej právnej úpravy. Súd prvej inštancie sa navyše vôbec nevysporiadal s otázkou, kedy mal žalobcovi vzniknúť regresný nárok voči žalovanej. V konaní nebolo sporným, že žalobca svoje výzvy doručoval spoločnosti MoooGroup s.r.o., voči žalovanej si uplatnil až podaním žaloby na súde, t.j. v čase účinnosti zákona č. 177/2024 Z.z.

2.4. Žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanej prizná náhradu trov konania, alternatívne aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca k odvolaniu žalovanej v písomnom vyjadrení sa stotožnil so závermi uvedenými v napadnutom rozsudku. Uviedol, že argumenty žalovanej boli uvedené už v podanom odpore a tiež boli predmetom posudzovania zo strany súdu prvej inštancie, súd sa s nimi v dostatočnom rozsahu vysporiadal. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Obdo/44/2015, zo záverov ktorého vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o aplikácii ustanovenia § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. účinného ku dňu dopravnej nehody (31. 08. 2022). Poukázal tiež na to, že skutočnosť, že žalovaná porušila povinnosť oznámiť žalobcovi vznik škodovej udalosti do 15 dní po jej vzniku, nebola v konaní sporná. Ak teda žalovaná naplnila dikciu ustanovenia § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. účinného v čase dopravnej nehody, nemali by byť akékoľvek pochybnosti o tom, že žalobcovi vzniklo právo na náhradu poistného plnenia, resp. jeho časti vyplateného titulom škody vzniknutej pri prevádzke motorového vozidla. Za situácie, ak žalovaná nepreukázala, že existovali na jej strane dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by nesplnenie uvedenej povinnosti ospravedlnili, je nárok žalobcu daný a dôvodný.

3.1. K argumentácii žalovanej k výkladu ustanovenia § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z., účinnom od 01. 08. 2024 uviedol, že žalovaná pravdepodobne nerozlišuje medzi podstatou subjektívnej a objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, v dôsledku čoho následne prijíma závery nemajúce oporu v právnej úprave. Ak bola škoda spôsobená prevádzkou motorového vozidla, zodpovedá za ňu tak vodič motorového vozidla, ktorý dopravnú nehodu zavinil a to podľa § 420 Občianskeho zákonníka a rovnako aj prevádzkovateľ motorového vozidla podľa § 427 Občianskeho zákonníka. Zodpovednosť vodiča je pritom zodpovednosťou subjektívnou, teda nevzniká v prípade, ak vodič škodu nezaviní, pričom zodpovednosť prevádzkovateľa je zodpovednosťou objektívnou, ktorá vzniká spôsobením škody motorovým vozidlom a zodpovednostným subjektom je prevádzkovateľ bez ohľadu na to, či škodu spôsobil alebo nie. Ak teda zákon 381/2001 Z.z. hovorí o spôsobení škody, jej predpokladom nie je skutočnosť, či bola táto škoda spôsobená vlastným konaním prevádzkovateľa, resp. jeho zavinením, ale objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla a poisťník za túto škodu zodpovedá podľa § 427 Občianskeho zákonníka.

3.2. K námietke, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s otázkou, kedy mal žalobcovi vzniknúť regresný nárok voči žalovanej, žalobca uviedol, že žalovanú vyzýval na zaplatenie dlžnej sumy dňa 27. 11. 2024, pričom nie je pravdivé tvrdenie žalovanej, že žalobca túto výzvu doručoval iba spoločnosti MooGroup s.r.o., ale túto súčasne doručoval aj žalovanej. Ďalej dôvodil, že je potrebné rozlišovať medzi hmotnoprávnym vznikom nároku žalobcu a momentom, kedy žalobca vyzýval žalovanú na jeho úhradu. Tieto momenty nie možné stotožňovať a vyvodzovať od nich rovnaké právne následky. Uplatňovaný nárok podľa § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z., účinný v čase dopravnej nehody, predstavuje osobitný nárok poisťovateľa vyplývajúci z poistného vzťahu založeného poistnou zmluvou, pričom tento vzniká momentom vyplatenia poistného plnenia, v danom prípade dňom 01. 03. 2023, 20. 03. 2023 a 12. 04. 2023, kedy došlo zo strany žalobcu k vyplateniu jednotlivých poistných plnení.

3.3. Z týchto dôvodov považuje žalobca závery súdu prvej inštancie vyslovené v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie o dôvodnosti nároku žalobcu z dôvodu naplnenia podmienky uvedenej v ustanovení § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. účinného ku dňu vzniku poistnej udalosti, za vecne správne, ktoré neboli žalovanou relevantným spôsobom spochybnené v konaní pred súdom prvej inštancie, ani v jeho odvolaní.

3.4. Rozsudok súdu prvej inštancie navrhuje ako vecne správny potvrdiť a priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu iba odkázala na dôvody uvádzané v podanom odvolaní, na ktorých naďalej trvá.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej iba odkázal na dôvody uvádzané v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovanej, ktorých sa pridrižiava.

6. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Predmetom konania v danej veci je žaloba žalobcu, ktorou sa domáha uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 534,08 eura s úrokom z omeškania. V podanej žalobe dôvodil tým, že motorovým vozidlom, ktorého prevádzkovateľom je žalovaná, a ktoré je poistené u žalobcu, bola spôsobená dopravná nehoda, v dôsledku ktorej poškodený utrpel zranenia a žalobca v rámci plnenia poistného plnenia vyplatil poškodenému celkom sumu 2670,38 eura. Keďže žalovaná, ako prevádzkovateľ motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, nenahlásil túto poistnú udalosť

v lehote tak, ako to stanovuje ustanovenie § 10 ods. 1 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z., vznikol žalobcovi nárok podľa § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti. Z tohto dôvodu si preto žalobou uplatnil voči žalovanej náhradu vyplateného poistného plnenia v rozsahu 20% zo sumy 2670,38 eura. Žalovaná s plnením žalobcovi nesúhlasí.

7.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 534,08 eura s 8,40% úrokom z omeškania od 01. 12. 2024 do zaplatenia. Dôvodil tým, že v danom prípade bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. účinného v čase vzniku dopravnej nehody a teda v čase vzniku poistnej udalosti. Zákomom číslo 177/2024 Z.z., účinným od 01. 08. 2024 došlo k novelizácii tohto ustanovenia, avšak pre absenciu prechodných ustanovení, bolo potrebné v danej veci aplikovať ustanovenie tohto zákona, účinné v čase vzniku poistnej udalosti, t.j. ku dňu 31. 08. 2022. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že ide o objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa motorového vozidla. Spornou skutočnosťou v danom prípade nebolo to, že žalovaná poistnú udalosť žalobcovi neohlásila v zákonom stanovenej lehote. Nepreukázala, že existovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by nespĺnenie uvedenej povinnosti žalovanej ospravedlnili. Vyčíslenie žalovanej sumy bolo súdu prvej inštancie prehľadné a zrozumiteľné, nárok vyhodnotil ako dôvodný a preukázaný.

7.2. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnila žalovaná. Namietala porušenie práva na spravodlivý proces, spočívajúci v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, jeho arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti. Ďalej namietala aplikáciu ustanovenia § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z., účinného v čase dopravnej nehody, vecnú pasívnu legitímáciu žalovanej dôvodiac, že ona škodu nespôsobila, nevysporiadanie sa s otázkou, kedy mal vzniknúť hmotnoprávny nárok žalobcovi.

7.3. Žalobca v písomnom vyjadrení sa s námietkami žalovanej nestotožnil. Dôvodil, že tieto námietky uviedla žalovaná už v podanom odpore proti platobnému rozkazu a súd prvej inštancie sa so všetkými jej námietkami riadne v napadnutom rozsudku vysporiadal.

8. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, odvolania žalovanej, súc viazaný dôvodmi podaného odvolania, dospel k záveru, že v danej veci súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie podľa § 220 CSP rozsudok aj v dostatočnej miere a správne tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje.

9.1. Odvolací súd iba poznamenáva, že je potrebné mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak preto následne odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

10. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho

iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

11. Odvolateľ, žalovaná, v podanom odvolaní namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v dôsledku nedostatočného odôvodnenia, nezodpovedania rozhodných otázok žalovanej a nevyporiadania sa s argumentáciou žalovanej. Odvolací súd, predtým ako preskúmal napadnutý rozsudok, skúmal, či súd prvej inštancie nezaťažil konanie vadou konania, namietanou žalovanou, spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

11.1. Žalovaná v podanom odvolaní namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, dôvodiac jeho nedostatočným odôvodnením, v čom vidí procesnú vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Odvolací súd poukazuje na stálu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v danom prípade konkrétne na rozhodnutie sp.zn. 3Cdo 118/2016, v ktorom dovolací súd uviedol, že: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP“. Obdobne argumentoval ústavný súd v uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 a tiež v uznesení z 26. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 364/2015. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016.

11.2. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).“

11.3. Uvedené stanovisko sa vzťahuje aj vady konania pred súdom prvej inštancie, na ktoré odvolací súd musí prihliadať aj bez návrhu. Civilný sporový poriadok, upravuje odvolací dôvod, odňatie možnosti konať pred súdom v ustanovení § 365 ods.1 písm. b/ CSP, a po jeho zistení umožňuje odvolaciemu súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnuté rozhodnutie zrušiť. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v danej veci však nezistil žalovanou namietanú vadu konania, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahovalo náležitosti § 220 ods. 2 CSP, obsahovalo dôvody a úvahy, na základe ktorých v danej veci rozhodol. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku podrobne zaoberal zdôvodnenej použitej právnej normy, pasívnej vecnej legitímácie žalovanej, ako aj zdôvodnením výšky priznanej náhrady. Námietku žalovanej, týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a následného porušenia práva na spravodlivý proces, vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

12. Odvolací súd, stotožniac sa tak s výrokom napadnutého rozsudku, ako aj jeho dostatočným a podrobným odôvodnením, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, iba na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia dodáva, že zákon o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla č. 381/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov, v ustanovení § 10 ods. 1 písm. a/ ukladá poistenému (v danom prípade žalovanej) povinnosť oznámiť poisťovateľovi

(v danom prípade žalobcovi) vznik škodovej udalosti a to do 15 dní po jej vzniku, ak vznikla na území Slovenskej republiky. Skutočnosť, že žalovaná je prevádzkovateľom predmetného motorového vozidla, s ktorým bola dňa 31. 08. 2022 spôsobená poistná udalosť (dopravná nehoda), nebola v konaní sporná. Taktiež nebola sporná ani skutočnosť, že žalovaná predmetnú poistnú udalosť poisťovateľovi nenahlásila. Ustanovenie § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. účinného v čase dopravnej nehody výslovne uvádza, že: „Poisťovateľ má proti poistníkovi nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak poisťovateľ preukáže, že poistený spôsobil škodu motorovým vozidlom a bez dôvodov hodných osobitného zreteľa porušil povinnosti podľa § 10 ods. 1 až 4.“ Zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že žalovaná, ako prevádzkovateľ motorového vozidla, ktorým bola spôsobená poistná udalosť, si svoje povinnosti podľa § 10 ods. 1 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z. nesplnila. Z tohto dôvodu následne vznikol žalobcovi nárok na postup podľa § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. v znení účinnom v čase vzniku poistnej udalosti, t.j. 31. 08. 2022.

13. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie nemal v danej veci aplikovať ustanovenie § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z., účinného v čase vzniku poistnej udalosti (31. 08. 2022), ale mal aplikovať ustanovenie § 12 ods. 1 písm. h/ zákona č. 381/2001 Z.z., účinného od 01. 08. 2024. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku touto námietkou žalovanej veľmi podrobne zaoberal, v bode 33. rozsudku rozviedol svoje úvahy, z akého dôvodu aplikoval ustanovenie platné v čase vzniku dopravnej nehody. Odvolací súd sa s týmto zdôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a na toto odôvodnenie poukazuje. Odvolací súd iba dodáva na zdôraznenie správnosti, že nárok žalobcu na náhradu časti vyplateného poistného plnenia vznikol dňom jeho skutočného vyplatenia, t.j. dňom 01. 03. 2023, 20. 03. 2023, 12. 04. 2023, kedy jednotlivé poistné plnenia boli poškodenému vyplatené. Všetky tieto plnenia nastali pred dňom účinnosti novely zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom č. 177/2024 Z.z., ktorá novela nadobudla účinnosť dňa 01. 08. 2024. Za situácie, že slovenský právny poriadok vychádza z princípu zákazu retroaktivity právnych noriem, nebolo možné v danej veci aplikovať ustanovenie § 12 ods. 1 písm. h/ zákona, účinného od 01. 08. 2024, keďže nárok žalobcu vznikol pred účinnosťou tejto novely zákona.

14. Žalovaná tak v priebehu celého konania, ako aj v podanom odvolaní namieta svoju vecnú pasívnu legitímáciu dôvodiť, že ona nespôsobila vznik škody a preto nie je za ňu ani zodpovedná. Súd prvej inštancie sa touto námietkou žalovanej zaoberal v napadnutom rozsudku a v bode 34. sa s ňou aj riadne vysporiadal a riadne odôvodnil dôvodnosť vecnej pasívnej legitímácie žalovanej. Odvolací súd iba dodáva, že v danom prípade ide o objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa motorového vozidla, ktorým je nepochybne žalovaná, ktorá si svoju zákonnú povinnosť nahlásiť poistnú udalosť žalobcovi nesplnila. Samotné ustanovenie § 10 zákona č. 381/2001 Z.z. hovorí, že poistený je povinný oznámiť poisťovateľovi vznik škodovej udalosti. Aj ustanovenie § 12 tohto zákona v úvode hovorí, že poisťovateľ má proti poistenému právo na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody vrátane inej ujmy spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak poisťovateľ preukáže skutočnosti uvedené v tomto ustanovení. V danej veci poisteným bola jednoznačne žalovaná, ktorá si túto povinnosť nesplnila. Za tejto situácie následne nastupuje sankcia, ktorou je nárok žalobcu (poisťovateľa) voči poistenému (žalovanej) v zmysle ustanovenia § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. v znení účinnom v čase vzniku poistnej udalosti.

15. Odvolací súd záverom dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

16. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými námietkami odvolateľa, uvedenými v podanom odvolaní. Dôvodil, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

16.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na

spravodlivý proces), je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný) vyplývajú. (Nález Ústavného súdu II.ÚS 14/2001, II.ÚS 132/02, III.ÚS 171/2006). Podľa článku 6/ CSP ods. 1 strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

16.1.1. V danej veci však splnenie podmienok, ktoré by zakladali vyššie uvedený odvolací dôvod, preukázané neboli. Žalovaná v podanom odvolaní nešpecifikovala aké konkrétne jej práva mali byť zo strany súdu prvej inštancie porušené, súd prvej inštancie umožnil žalovanej vyjadriť sa v danej veci, umožnil jej v dostatočnom časovom priestore predložiť súdu prvej inštancie dôkazy preukazujúce jej tvrdenia. Odvolateľka vytyka súdu prvej inštancie, že nedal odpoveď na všetky jej otázky, nevysporiadal sa s jej argumentáciou, v dôsledku čoho je rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný a arbitrárny. Odvolací súd sa s touto námietkou odvolateľky nestotožnil. Už v odôvodnení tohto rozhodnutia sa vyjadril k nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, nevzhladol žiadne dôvody na vyslovenie arbitrárnosti rozsudku. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dáva odpoveď na všetky otázky vyslovené žalovanou v priebehu konania, spĺňa náležitosti uvedené v ustanovení § 220 CSP. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že súd prvej inštancie porušil právo žalovanej na spravodlivý proces a že by znemožnil realizáciu jej procesných práv. Z tohto dôvodu námietku žalovanej vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

16.2. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

16.2.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil nesprávnu aplikáciu právnych noriem. Žalovaná za nesprávne právne posúdenie považuje predovšetkým záver súdu prvej inštancie o aplikácii ustanovenia § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu vzniku poisťnej udalosti (31. 08. 2022). Podľa jej názoru mal súd prvej inštancie aplikovať ustanovenie § 12 ods. 1 písm. h/ zákona č. 381/2001 Z.z., účinného od 01. 08. 2024.

16.2.2. S touto námietkou žalovanej sa vysporiadal už súd prvej inštancie, konkrétne v bode 33. napadnutého rozsudku, s ktorým záverom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a taktiež odvolací

súd poukazuje na odôvodnenie tohto rozhodnutia. Keďže iné nesprávne právne posúdenie odvolací súd nezistil, námietku odvolateľky preto odvolací súd vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

16.3. Odvolateľka ďalej v podanom odvolaní namieta svoju vecnú pasívnu legitimitáciu. Aj s touto námietkou sa vysporiadal už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, konkrétne v bode 34. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožnil, na tieto dôvody, ako aj na odôvodnenie tohto rozhodnutia poukazuje. Námietku vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

16.4. Žalovaná ďalej v podanom odvolaní namieta, že súd prvej inštancie nedal odpoveď na skutočnosť, kedy hmotnoprávny nárok žalobcu vznikol. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne v bode 36. vyplýva, že zo strany žalobcu došlo k poistnému plneniu, ktoré žalovaná nenamietala. Súd prvej inštancie mal preukázané poistné plnenie z jednotlivých oznámení o výške poistného plnenia. Hmotnoprávny nárok žalobcu voči žalovanej v zmysle ustanovenia § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. v znení účinnom v čase dopravnej nehody, vznikol žalobcovi bezprostredne po zaplatení poistného plnenia. Prehľadné a zrozumiteľné bolo podľa súdu prvej inštancie aj vyčíslenie nároku žalobcu. Chybu v návrhu na vydanie platobného rozkazu považoval za chybu v písaní, pričom omyl v uvedení sumy 538,08 eura namiesto správnej sumy 534,08 eura vyhodnotil ako chybu v písaní, ktorú žaloba odstránil ešte počas upomínacieho konania. Žalobca si uplatnil nárok 20% zo sumy 2670,38 eura, ktorá výška zodpovedá nároku žalobcu v sume 534,08 eura. Odvolací súd aj túto námietku odvolateľky vyhodnotil ako nedôvodnú.

17. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a námietky odvolateľa uvedené v podanom odvolaní, vyhodnotil ako nedôvodné a účelové.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).